

Ladislav Babić

Pet okusa maškarade

Država je za mene oduvijek bila samo servis – poput kemijske čistionice ili onaj za popravak televizora. Njen predsjednik, ništa više od vlasnika, direktora ili voditelja čistionice. Nije li mi se usluga sviđala, davao bih primjedbe – nisu li prihvaćane, odabirao sam drugu. Mnogi građani širom regije, bez obzira na rasprostranjene floskule o domoljublju, kako domovinu nose u srcu i ostali tralala, u praksi su – rukovodeći se starom latinskom mudrošću kako je domovina pametnog čovjeka tamo gdje mu je dobro („*Ubi bene, ibi patria*“ - *gdje je dobro tamo je domovina*), gdje ga cijene i poštuju kao osobu – dali petama vjetra iz „*Domovine d.o.o.*“ čije su usluge koristili. S namjerom da im se, možda, unuci unuka jednom vrata provjeriti jeli „radioaktivnost“ domovine opala, do pogodnosti za dostojanstveni život.

Moj servis kojim sam više nego nezadovoljan, jer njime vladaju barabe koje mi ne pružaju usluge kakve bih – zajedno s milijunima korisnika – želio, promijenio je vlasnika. Hoću reći predsjednika, koji je kirurškom operacijom zvanom parlamentarni izbori, promijenio spol. Osim šestog, parapsihološkog osjetila, vrlo dvojbenog mada se neki kunu u njega, čovjek posjeduje pet prirodom danih ćutila. Nisam prisustvovao inauguraciji nove upraviteljice servisa, ali preko medija i televizije (možda sam zaista spiritistički slučaj) poput seizmografa mi je reagiralo svih pet evolucijom razvijenih osjetila, u sinergiji s umom koji obrađuje njihove podatke. Gađenjem!

- direktno se moglo *opipati* velikohrvatstvo koje je poput guste magle, kroz koju nisu vidjeli samo prisutni uzvanici i odavno obnevidjeli građani, obavilo *Markov trg*. Nožem ga se moglo rezati, a s obzirom da sam maškaradu promatrao oboružan kompletnim *escajgom* uz podnevni ručak, samo je sreća htjela (stotinjak kilometara udaljenosti od zbivanja) da me ne hapse zbog terorističke prijetnje.

- *smrad* uzvanika s kriminalnim dosijeima i ljudskim životima na savjesti, širio se sve do mog nosa, dok su nevinije i licemjernije zvanice vjerojatno imale prikladne nosne filtere koji su ga zamaskirali miomirisnim aromama. Od onih sasvim nevinih, kojima na pamet nije palo nogom stupiti na zagađeni trg, čuvalo ih je cijelo krdo policije, zaštitnika građana one vrste koju su i štitili.

- gledajući pre i postinauguralno uzajamno *ulizivanje*, oblizavanje - da ne kažem kojeg dijela tijela - čak mi se i onaj nesposobnjaković *Milanović* učinio simpatičnim, jedino biće (makar samo u taj čas) s kičmom koje se usudilo pljeskati na formalistički spomen dva ranija vlasnika servisa, jednog od rjeđih u svijetu koji svoje mušerije koristi u vlastite svrhe, namjesto one njega.

- ušne školje mi je blaženo milovao *govor* netom ustoličene direktorice elitama privatiziranog poduzeća; obraćanje koje ne bijaše namjenjeno njima, već ostatku naroda koji se prehranjuje riječima - nešto poput indijskog gurua koji je jednom na televiziji obrazlagao da [živi od fotosinteze](#). Dojmili me se dijelovi koji nisu spominjali antifašizam (daklem, cijelo izlaganje) a manjine onako uopćeno - reda radi - i bulaznili o jedinstvu. Između pljačkaša i popljačkanih, zločinaca i žrtava, materije i antimaterije (*antifašizma* i *fašizma*), i u najsmjelijim naučnim teorijama posve nemoguće. I fizičari ih moraju uzajamno razdvajati silnim magnetkim poljima, kao što to u mom servisu čine policijske i vojne snage represije, u korist antifašističkog antipoda. Snage koje na trgu „zaštitnika“ [Venecije](#) (u blaženom tonjenju praćenom državom iz koje se javljam) štite okupljene maškare, uglađeno elitom nazivane. Pod vrhovnom komandom nove upraviteljice privatizirane države. Naprosto sam svršavao na spomen pakta koji, umjesto da se završetkom „hladnog rata“ samoraspućio, provodi (neo)imperijalističku politiku – smiju li se sranja koja čini svijetom politikom zvati – uz svesrdnu podršku establišmenta mog servisa. Neznano puta je ovo „poduzeće“ propadalo s imperijalnim silama uz koje se vezalo, da bi mu čast spašavala manjina njegovih korisnika (partizani, primjerice). Prizvala mi se sasvim izvjesna budućnost glede apokalipse, moguće započete [snošajem](#) nove direktorice sa bivšim poslodavcem. Budućnost u kakvoj gnjide uvijek profitiraju na račun mirijada mrtvih.

- sve to bijaše *očima* sviklim skladu boja, ponašanja i umjerenosti (*u svemu je najvažnija mjera – „Est modus in rebus“*), vizualni, estetski i etički kič kičasti, koji je zadao konačni udarac mojim osjetilima. Mada u prvi mah pomislih da je to od pokvarene hrane iz zamrzivača. Preostade mi jedino obećanje samom sebi da ću nastojati njegovati klicu parapsihološkog - ukoliko je imalo posjedujem - u nadi da jednog dana [telekinetički](#) odstranim(o) smrad nataložen u našem servisu. Ako su neki mogli čekati od stoljeća sedmog da ga zagade, valjda i ja imam strpljenja dočekati temeljito čišćenje! Poput čistača ulica, koji na svršetku karnevala šmrkovima pometu manji smrad, nakon što se onaj veći razišao.

„Ha“ - reći ćete – „*pa ti ćeš odavno trunuti pod zemljicom ili te lizati plamen pakla, anacionalni pokvarenjače!*“. Ništa vi ne brinite, dovoljno sam ja lukavo podao i podlo lukav! Izrodio sam djecu koja će imati svoju, a djeca djece dječine djece..., valjda će uspjeti odstraniti smeće iz servisa zvanog država, a što je još važnije – iz vlastite duše, ako li se uspjelo nekako prošvercati zaslugom licemjerne, demagoške okoline.

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0910
Publishers online and owners, Peter M. Tase and Sabahudin Hadžialić, MSc
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

„*In spe*“ – *u nadi* – kako bi rekli oni koje je odavno zavijao mrak u kojem su nada i beznade, dobro i zlo, očekivanje i stvarnost izgubili bilo koje značenje. Ali, nisu za njihovu djecu – budućnost čovjeka i čovječanstva – koju će valjda kad-tad odabrati prema mjeri svojih najmudrijih predaka. Svakako ne onih okupljenih na trgu, nad kojima je i *Matija Gubec*, pogleda uprtih s visina vječnosti, suze lio prisjetivši se [za što](#) je poginuo. Uz jednako nečujnu, zaglušujuću pratnju širom države razasutih korisnika servisa, osuđenih na njegove bijedne, pljačkaške usluge. I to je [moguće](#), vjerovali ili ne.

PR

DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>